

uden Representationens Samtykke kunde disponere over Reservecapitalen. Det var altsaa ikke et Punkt, som man ikke kjendte Noget til, som man havde overset. Man optog i det private Lovforslag en stor Del af de Bestemmelser, som fandtes i Regjeringens Udkast, men man optog ikke denne Bestemmelse. Nu kommer man imidlertid her og siger: Ja, men det fremgaar dog af Punkt 7. og 9. paa Theatrets Budget paa Finantsloven, at det ikke kan være tilladt at bruge Reservecapitalen uden Bevilling, og at det var umuligt, at den kunde staa til Regjeringens Raadighed. Det er virkelig usatteligt, at en saadan Tanke har kunnet komme frem. Disse Bestemmelser ere jo gjentagne Gange oplæste og ville altsaa være kjendte af de Herrer. Den ene lyder saaledes: „Uden Bemyndigelse ved Lov kan Theatret ikke staa for sig eller paadrage sig nogen Gjælden, der ikke kan fyldestgøres af Theatrets Indtægter inden 31te Marts næstefter det Theatersaars Slutning, hvori Gjælden er stiftet“. Denne Bestemmelse er den, man vil udele saa meget af. Man vil mene, at den er uforenelig med, at Regjeringen maa ty til Reservecapitalen uden Bevilling. Hvorledes kommer man nu til denne Slutning? Det gjør man paa den Maade, at man siger, at hvis den hele store Reservecapital, som var løbet op til omtrent 300,000 Kr., stod til Regjeringens Raadighed, vilde jo denne Bestemmelse være ganske overflødig. Ja, det er fuldkommen vist, i alt Fald meget rimeligt, og den vilde vist heller ikke være kommen ind paa Finantsloven paa en Tid, da der var en saa stor Reservecapital; men Statsrevisionen har selv oplyst, hvad der ikke kan være skjult, at den er indkommen paa et ganske andet Tidspunkt, nemlig i 1865—66, da der ikke var Spor af Reservecapital, men da tværtimod Theatrets Stilling var yderst ugunstig, og det stadig trengte til fornyede Tilskud. Paa den Tid indkom denne Bestemmelse, og den er derefter stadig uden nogen Forandring gaaet over paa de følgende Finantslove. Det er altsaa aldeles umuligt deraf at udele Nogetsomhelst med Hensyn til Raadigheden over Reservecapitalen. Det samme gjælder, kun i forhøjet Grad, om den anden Bestemmelse, at Theatret fritages i 5 Aar for Afdrag paa dets Gjælden til Sors Mademi, og at der kun erlægges Renter af samme, forsaavidt det løbende Theatersaars Overskud dertil kan naae. Selv om denne Bestemmelse var indkommen paa en Tid, da der var en stor Reservecapital, vilde den aldeles ikke kunne have denne Betydning og endnu mindre, da den indkom paa en Tid, da der var en meget lille Reservecapital. Disse Bestemmelser ere altsaa kun som et Halmstraa, den Drukneude kan gribe efter for at holde sig oppe, og de ere ligesaa lidt som noget andet Halmstraa istand til at kunne holde oppe. — Jeg har saaledes nu tilladt mig at gennemgaa Sagens Historie; jeg tror, at jeg har gjort det noget mere fuld-

stændigt end den ærede Statsrevision, og jeg paa staar, at det neppe kan efterlade Tvivl om, at Reservecapitalen i fuldeste Omfang stod til Ministeriets Raadighed til Theatrets Drift. Jeg paa staar nu, ligesom det ogsaa har været hævdet fra vedkommende Ministers Side og har hørt Stemmer for sig her i Thinget, at dette allerede i Sessjonen 1869—70 er gjort gjældende af Minister Rosenørn; thi det er mig umuligt at forstaa, hvorledes Folketallet kan beskrive, at den Uttring af ham, jeg har citeret, kunde forstaaes paa anden Maade. Dengang nemlig det Forslag til Bevilling blev fremlagt, som jeg før omtalte, bemærkede han, at det vel kun var Lidet, man gav, og at det var lidt farligt for ham at gaa ind paa dette Forslag, der kun gav Udsetelse til i 5 Aar for saae 250,000 Rd., „men“ — tilspode han — „jeg gjør det dels i Tillid til den dygtige Betænkning og de dygtige og sagkyndige Mænd, der i sin Tid havde Sæde i Theaterkommissionen, og dels, fordi jeg følger mig støttet ved den Beholdning, der findes i Theaterkassen, og som de Herrer flere Gange have nævnt; jeg tror, at den i Diebliffet er 35 a 36,000 Rd.“ Fornuftigvis maatte det være hans Mening, at denne Beholdning stod til hans Raadighed uden Bevilling; at han skulde føle sig betrykket derved, at den ikke stod til hans Raadighed, men at han først maatte kræve en Bevilling fra Representationens Side, det er dog — forekommer det mig — en lidt urimelig Tanke. Jeg kan hermed formentlig forlade dette Punkt. Ganske vist kunde der jo derom endnu være meget mere at sige; jeg vilde være i Stand til med mange flere Citater at godtgjøre den Sætning, som jeg har opstillet, og jeg vilde ligeledes kunne eftervisse, hvorledes ogsaa Statsrevisionen er gaaet ud fra den samme Opfattelse. Dette sidste Punkt er jeg imidlertid saa heldig at være blevet fritaget for at udvikle derved, at det paa en overordentlig syldig Maade er blevet udviklet af den meget ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvesenet, som navnlig ogsaa har paavist, hvorledes Statsrevisionens Betænkning og Statsregnskabet for 1859—60 paa det Utvetydigste vise, at Statsrevisionen dengang havde fuldt aabne Dine for, at Reservecapitalen stod til Regjeringens Raadighed, og at den kunde bruge den til at dække Aarets Underkud med. Dette er allerede da meget bestemt udtalt. (Suel: Men i 1870—71?) Hvorledes Uttringerne i 1870—71 ere at forstaa, er en for mig aldeles ligegyldig Ting. Den ærede Minister har allerede givet en Forklaring deraf, og jeg anser den for fyldestgørende; men mig er det i alt Fald ligegyldigt, og jeg vilde ikke have brudt mig det Mindste derom, selv om Statsrevisionen hvert Aar havde udviklet den modfatte Anskuelse, om jeg end ganske vist erkjender, at der maatte lægges mere Vægt paa, hvad Statsrevisionen den Gang gjorde, end jeg kan tillægge